

ČERVENÁ PYRAMÍDA

Rick Riordan

FRAGMENT

Kronika Cartera Kana 1

Červená pyramída

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Kronika Cartera Kana 2 – Ohnivý trón
Kronika Cartera Kana 3 – Tieň hada

Rick Riordan
Kronika Cartera Kana 1 – Červená pyramída – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ČERVENÁ PYRAMÍDA

ČERVENÁ PYRAMÍDA

Napísal Rick Riordan

*Pre všetkých mojich priateľov knihovníkov, vášnivých čitateľov,
pravých čarodejníkov z Domu života.
Bez vás by sa tento autor stratil v duate.*

Obsah

1. Smrť pri ihle	11
2. Explózia na počesť Vianoc	23
3. Vo väzení s mačkou	32
4. Unesení takmer cudzincom	39
5. Zoznamujeme sa s opicou	47
6. Raňajky s krokodílom	57
7. Chlapík padne na hlavu	74
8. Mať sa hrá s nožmi	89
9. Utekáme pred štyrmi chlapmi v sukniach	97
10. Bastet ozelenie	103
11. Stretneme dievča s plameňometom	109
12. Skok cez presýpacie hodiny	117
13. Čelím zabijackému moriakovi	121
14. Takmer nás zabije Francúz	130
15. Božská narodeninová oslava	139
16. Ako Zia prišla o obočie	150
17. Desivý výlet do Paríža	163
18. Keď sa netopiere rozzúria	173
19. Piknik v nebi	189
20. Navštívim hviezdnu bohyňu	199
21. Záchrankyňa teta Mici	206
22. Leroy spoznáva skrinku skazy	214

23. Skúška profesora Thowta	222
24. Zničím modré semišky	236
25. Vyhrávame plne hradený výlet na smrť	248
26. Na palube Egyptskej kráľovnej	254
27. Démon ponúka vzorky zadarmo	267
28. Schôdzka s bohom toaletného papiera	275
29. Zia si dohovára rande	291
30. Bastet plní sľub	299
31. Doručím ľúbostný odkaz	310
32. Miesto krížov	317
33. Zapletieme sa do podniku so salsou	329
34. Jazda s Pešiakom	337
35. Mágovia sa pýtajú na cestu (a ďalšie známky apokalypsy)	342
36. Naša rodina sa vyparí	348
37. Leroy a jeho pomsta	357
38. Dom okolo pyramídy	363
39. Zia mi prezradí tajomstvo	368
40. Pokazím dosť dôležité kúzlo	376
41. Končíme s nahrávkou – zatiaľ	390

VAROVANIE

Nasledujúci text je prepis digitálnej nahrávky. Na niektorých miestach kvalita záznamu pokrivkáva, takže niektoré slová a frázy si autor len domyslel. Tam, kde to bolo možné, doplnili sme do textu ilustrácie dôležitých symbolov spomínaných v nahrávke. Zvuky v pozadí ako bitka, údery a nadávky hovoriacich sme neprepisovali. Autor netvrdí, že záznam je hodnoverný. Zdá sa nemožné, že by dvaja mladí rozprávači hovorili pravdu, ale rozhodnúť sa musíš ty sám, čitateľ.

1. Smrť pri ihle

C
A
R
T
E
R

Máme len pár hodín, takže dávaj dobrý pozor.

Ak počúvaš tento príbeh, už ti hrozí nebezpečenstvo. Sadie a ja sme možno tvoja jediná šanca.

Masti do školy. Nájdi skrinku. Nepoviem ti, do ktorej školy máš ísť ani ktorú skrinku treba hľadať, pretože ak si tá pravá osoba, tak ich nájdeš. Číselná kombinácia je 13/32/33. Kým si naše rozprávanie vypočuješ do konca, budeš vedieť, čo tie čísla znamenajú. Len nezabudni, že ten príbeh, ktorý sa ti chystáme vyrozprávať, nie je úplný. Ako sa skončí, bude závisieť od teba.

To najdôležitejšie: Keď otvoríš balíček a nájdeš, čo sa v ňom skrýva, nenechávaj si to dlhšie než týždeň. Jasné, bude ťa to lákať. Zabezpečí ti to takmer neobmedzenú moc. No ak si to necháš príliš dlho, zničí ťa to. Skry to pre niekoho ďalšieho, rovnako ako sme to ja a Sadie urobili pre teba. A priprav sa na to, že sa ti začnú stávať veľmi zvláštne veci.

Tak dobre, Sadie mi hovorí, aby som už nezdržoval a pustil sa do toho príbehu. Fajn. Myslím, že sa začal v Londýne tej noci, keď náš oco vyhodil do vzduchu Britské múzeum.

Volám sa Carter Kane. Mám štrnásť rokov a celý domov mám v jednom kufri.

Myslíš, že si z teba strieľam? Od svojich ôsmich rokov cestujem s ocom po svete. Narodil som sa v Los Angeles, ale oco je archeológ a práca ho ženie do všetkých kútov sveta. Väčšinou do Egypta, pretože to je jeho odbor. Zájdi do prvého kníhkupectva, vyhl'adaj si prvú knihu o Egypte a môžeš sa staviť, že ju napísal Dr. Julius Kane. Chceš vedieť, ako Egypťania ťahali múmiám z hláv mozgy, stavali pyramídy alebo ako prekliali hrobku faraóna Tutanchamona? Potom je oco tvoj človek. Jasně, existovali ešte iné dôvody, prečo sa oco toľko sťahoval, ale vtedy som o jeho tajomstve nemal ani šajn.

Do školy som nechodil. Oco ma učil doma, ak sa dá povedať „doma“, keď človek nijaký domov nemá. Učil ma tak akosi všetko, čo považoval za dôležité, takže som sa toho dozvedel plno o Egypte a basketbale a o ocových obľúbených hudobníkoch. Aj som veľa čítal – takmer všetko, k čomu som sa dostal – od ocových historických kníh po fantasy romány. Celú večnosť som presedel v hoteloch a na letiskách a pri vykopávkach v cudzine, kde som nikoho nepoznal. Oco ma stále nútil, aby som položil knihu a išiel si zahádzať na kôš. Skúšal si to niekedy v Asuáne v Egypte? Povieť ti, nijaká zábava.

Skrátka, oco ma čoskoro naučil, ako všetky svoje veci napchať do jedného kufríka, ktorý si môžeš vziať do kabíny lietadla. Oco sa balí rovnako, až na to, že má navyše tašku s archeologickými nástrojmi. Pravidlo číslo jeden: Do tej tašky som sa nesmel ani pozrieť. Nikdy som to neporušil, až do dňa toho výbuchu.

Stalo sa to na Štedrý deň. Prišli sme do Londýna navštíviť moju sestru Sadie.

Vieš, oco s ňou môže byť len dva dni počas roka – jeden v zime, jeden v lete –, pretože dedo s babkou ho neznášajú. Keď mama zomrela, vybojovali s ocom veľkú súdnu vojnu. Po šiestich právnikoch, dvoch bitkách a jednom takmer vražednom útoku špachtľou (radšej sa nepýtaj na podrobnosti) vyhrali právo nechať si Sadie u seba v Anglicku. Mala len šesť rokov, o dva menej než ja, a obidvoch si nás nechať nemohli – aspoň tak vysvetľovali, prečo si nezobrali aj mňa. Takže Sadie bola vychovávaná ako britská školáčka

a ja som s ocom cestoval po svete. Sestru som videl dvakrát za rok, čo mi neprekážalo.

[Buď ticho, Sadie. Jasné, k tomu sa dostanem.]

Skrátka, oco a ja sme po niekoľkých meškajúcich letoch práve dorazili na Heathrow. Bolo sychravé, studené popoludnie. Počas cesty taxíkom do mesta mi oco pripadal akýsi nervózny.

Vieš, oco je dosť dôležitá osoba. Človek by nečakal, že ho niečo rozhádže. Má čokoládovú pokožku ako ja, prenikavé hnedé oči, holú hlavu a koziu briadku, takže vyzerá ako temný diabolský vecdec. V to popoludnie mal oblečený kašmírový zimný kabát a najlepší hnedý oblek, ktorý nosí na prednášky. Väčšinou z neho sála také sebavedomie, že ovládne všetko, kam príde, ale niekedy – ako v to popoludnie – bol úplne iný a ja som tomu nerozumel. Stále sa obzeral cez plece, akoby nás niekto sledoval.

„Oci?“ opýtal som sa ho, keď sme schádzali z cesty A40. „Čo sa deje?“

„Ani stopa po nich,“ zahundral. Potom mu asi došlo, že to povedal nahlas, pretože sa na mňa pozrel akosi vyplašene. „Nič, Carter. Všetko je v poriadku.“

To ma vydesilo, pretože oco nevie klamať. Vždy som zistil, keď predom mnou niečo tajil, ale vedel som aj to, že nemá význam z neho ťahať pravdu. Asi sa ma snažil chrániť, ale ja som netušil pred čím. Niekedy mi zišlo na um, či nemá nejaké obľudné tajomstvo z minulosti, či po ňom nejde nejaký starý nepriateľ, ale pripadalo mi to absurdné. Oco bol predsa len archeológ.

Okrem toho mi robilo starosti aj čosi iné: Oco kľčovito zvierať svoju pracovnú tašku. Keď to robí, väčšinou sa niečo stane. Napríklad vtedy, keď do nášho hotela v Káhire vpadli tí zločinci. Počul som z haly výstrely a zbehol som dolu hľadať oca. Kým som sa tam dostal, už si pokojne zapínal tašku a tí traja strelci v bezvedomí viseli za nohy z lustra, habity im padali cez hlavy a odhaľovali trenírky. Oco vyhlásil, že s tým nemá nič spoločné, a polícia to nakoniec zvedla na nejakú čudnú poruchu lustra.

Inokedy sme sa náhodou dostali do pouličných nepokojov v Paríži. Oco našiel najbližšie zaparkované auto, strčil ma dozadu na

sedadlo a prikázal mi, aby som sa prikrčil. Zviezol som sa až na podlahu a pevne stisol viečka. Počul som oca, ako sa na prednom sedadle hrabe v taške a niečo si mrmle, zatiaľ čo dav vonku reval a ničil všetko okolo. O pár minút mi oco povedal, že sa môžem posadiť. Všetky ostatné autá na ulici ležali na streche a horeli. To naše bolo čerstvo umyté a vyleštené a za stieračmi malo zastrčených pár dvadsaťuroviok.

Jednoducho som začal mať pred tou taškou rešpekt. Bola ako náš talizman pre šťastie. No keď ju oco pevne zvieral, znamenalo to, že to šťastie budeme potrebovať.

Prechádzali sme centrom mesta a mierili na východ k bytu starých rodičov. Prešli sme okolo zlatých brán Buckinghamského paláca a toho veľkého kamenného stĺpa na Trafalgarskom námestí. Londýn je fajn mesto, ale keď človek toľko cestuje, začne mu to všetko splývať. Občas mi niekto povie: „Jéj, ty máš ale šťastie, že toľko cestuješ po svete.“ No niežeby sme vyrážali za pamiatkami a dopriali si nejaký luxus. Bývali sme aj na celkom drsných miestach a málokedy sme sa niekde zdržali viac než pár dní. Väčšinou som si pripadal skôr ako utečenec než ako turista.

Rozhodne by mi však nenapadlo, že oco robí nejakú nebezpečnú prácu. Prednášal na témy ako „Môžu egyptské kúzla naozaj zabíť?“ či „Oblúbené tresty v egyptskom podsvetí“ a o podobných veciach, ktoré kopu ľudí absolútne nezaujímajú. No ako som povedal, bolo v tom nejaké tajomstvo. Oco sa vždy správal dosť opatrne, každú hotelovú izbu najskôr prezrel, kým ma do nej pustil. Často vrazil do múzea pozrieť sa na nejaké artefakty, načmáral si pár poznámok a zasa letel von, akoby sa bál, že ho zachytia bezpečnostné kamery.

Raz, keď som bol menší, hnali sme sa na poslednú chvíľu po letisku Charlesa de Gaulla na let a oco sa neupokojil, kým sa lietadlo neodlepilo od zeme. Vtedy som sa ho priamo spýtal, pred čím uteká, a on sa na mňa pozrel, akoby som práve odistil granát. Chvíľu som sa bál, že mi hádam fakt povie pravdu. Potom vyhlásil: „To nič, Carter.“ Akoby „nič“ bola tá najhoršia vec na svete.

Po tom som usúdil, že možno bude lepšie na nič sa nepýtať.

Faustovci, moji starí rodičia, bývajú v byte neďaleko Canary Wharf, priamo na brehu rieky Temže. Taxík nás vyhodil pri obrubníku a oco požiadal šoféra, aby počkal.

Boli sme už v polovici chodníka, keď oco zmeravel. Obzrel sa. „Čo je?“ zaujímalo ma.

Zbadal som človeka v pršiplášti. Stál na druhej strane ulice a opieral sa o veľký vyschnutý strom. Bol pri tele a mal pokožku farby praženej kávy. Ten pršiplášť a čierny pásikavý oblek pod ním vyzerali draho. K tomu dlhé vlasy zapletené do vrkôčikov a mäkký čierny klobúk stiahnutý až k tmavým okrúhlym okuliarom. Pripomínal mi džezového muzikanta z koncertov, na ktoré ma oco večne vláčil. Do očí som mu nevidel, ale zdalo sa mi, že nás pozoruje. Mohol to byť ocov starý kamarát alebo kolega – stále stretával nejakých známych. No nezdalo sa mi, že by taký niekto čakal práve pred bytom mojich starých rodičov. A navyše sa netváril najspokojnejšie.

„Carter,“ otočil sa ku mne oco, „utekaj hore.“

„Ale...“

„Zober sestru. Stretneme sa pri taxíku.“

Vykročil cez ulicu k tomu chlapíkovi v pršiplášti a ja som si mohol vybrať: Ísť za ocom a zistiť, čo sa deje, alebo urobiť, čo mi kázal.

Rozhodol som sa pre tú o niečo bezpečnejšiu možnosť. Išiel som vyzdvihnúť sestru.

Kým som stihol zaklopať, Sadie otvorila dvere.

„Neskoro ako vždy,“ spustila.

Držala svojho kocúra Mafina, ktorého dostala od oca ako darček „na rozlúčku“ pred šiestimi rokmi. Mafin asi nestarol ani nerástol. Stále mal huňatý žltó-čierny kožuch ako malý leopard, ostrážité žlté oči a špicaté uši, trochu priveľké na jeho hlavu. Z obojka mu visel strieborný egyptský prívesok. Sladký mafin nepripomínal ani trochu, ale Sadie bola ešte malá, keď mu dávala meno, takže sa nad tým dá prižmúriť oko.

Ani Sadie sa od minulého leta veľmi nezmenila.

[Zatiaľ čo nahrávam, stojí kúsok odo mňa a zazerá na mňa, takže si radšej dám pozor, ako ju opíšem.]

Nikdy by si neuhadol, že je to moja sestra. Predovšetkým žije v Anglicku tak dlho, že má britský prízvuk. Po druhé, je po mame, ktorá bola beloška, takže Sadie má oveľa svetlejšiu pleť než ja. K tomu rovné vlasy karamelovej farby, nie úplne svetlé, ale ani nie hnedé, a pár pramienkov si vždy zafarbí nejakou výraznou farbou. V ten deň mala na ľavej strane červené pružky. Oči má modré. Fakt, zdedila modré oči po mame. Má ešte len dvanásť, ale vysoká je rovnako ako ja, čo ma parádne šťve. Ako obvykle žula žuvačku a na výlet s ocom si zobrala zodraté džínsy, koženú bundu a vojenské topánky, akoby sa chystala na koncert a tešila sa, že tam niekoho ušliape. Na krku jej viseli slúchadlá pre prípad, že by sa s nami nudila.

[Výborne, nestrelila mi, takže som ju asi opísal dobre.]

„Lietadlo meškalo,“ vysvetlil som jej.

Urobila bublinu, poškriabala Mafina na hlave a hodila kocúra dnu. „Babi, už idem!“

Odkiaľsi znútra zahulákala babka Faustová niečo, čomu som nerozumel, asi: „Nevod' ich sem!“

Sadie zavrela dvere a premeriavala si ma, akoby som bol mŕtva myš, ktorú jej privliekol kocúr. „Tak si zasa tu.“

„Áno.“

„No tak ideme.“ Vzdychla si. „Nech to máme za sebou.“

Taká je moja sestra. Nijaké „Čau, ako si sa mal toho pol roka? Som rada, že ťa vidím!“ alebo podobne. No mne to neprekážalo. Keď niekoho vidíš dvakrát do roka, ste skôr ako vzdialení bratran-ci než ako súrodenci. Okrem rodičov sme nemali absolútne nič spoločné.

Vliekli sme sa dolu schodmi. Myslel som na to, že Sadie vonia ako kombinácia bytu starých ľudí a žuvačky, keď prudko zastala. Vrazil som do nej.

„Kto je to?“ spýtala sa.

Takmer som na toho chlapa v pršiplášti zabudol. Stáli s ocom na druhej strane ulice pri tom veľkom strome a zdalo sa, že sa hádajú.

Oco bol ku mne otočený chrbtom, takže som mu nevidel do tváre, ale rozhadzoval rukami, ako keď sa rozčuľuje. Ten druhý chlapík sa mračil a krútil hlavou.

„Čo ja viem?“ pokrčil som plecami. „Keď sme prišli, už tam stál.“

„Zdá sa mi povedomý.“ Sadie sa zamračila, akoby sa snažila spomenúť si. „Poďme za nimi.“

„Oco chcel, aby sme počkali pri taxíku,“ protestoval som, hoci mi bolo jasné, že to nemá zmysel. Sadie už vyrazila.

Namiesto toho, aby prešla priamo cez ulicu, pol ulice sa hnala po chodníku a krčila sa za autami, potom prešla na druhú stranu a zohla sa pod nízky kamenný múrik. A začala sa zakrádať k ocovi. Nemal som na výber, musel som ísť za ňou, aj keď som si pripadal trochu hlúpo.

„Šesť rokov v Anglicku,“ zamrmal som, „a už si o sebe myslí, že je James Bond.“

Sadie ma plesla, ani sa neobzrela, a zakrádala sa ďalej.

Ešte pár krokov a dostali sme sa priamo za ten vyschnutý strom. Počul som, ako oco na druhej strane hovorí: „... musím, Amos. Vieš, že je to správne.“

„Nie,“ protestoval ten druhý človek, čo musel byť Amos. Hovoril hlbokým a pokojným hlasom – dosť neoblomne. Mal americký prízvuk. „Ak ťa nezastavím ja, Julius, tak ťa zastavia oni. Per anch ťa sleduje.“

Sadie sa ku mne otočila a spýtala sa: „Per čo?“

Pokrútil som hlavou, bol som z toho múdry asi tak ako ona. „Vypadnime odtiaľto,“ zašepkal som, pretože som predpokladal, že si nás každú chvíľu všimnú a budeme mať problém. Sadie na mňa, samozrejme, kašľala.

„Nevedia o mojom pláne,“ vysvetľoval oco. „A kým to zistia...“

„A čo deti?“ spýtal sa Amos. Vlasy na krku sa mi zježili. „Čo s nimi?“

„Postaral som sa o ich ochranu,“ vyhlásil oco. „Okrem toho, ak to neurobím, budeme v nebezpečenstve všetci. A teraz zmizni.“

„Nemôžem, Julius.“

„Takže chceš súboj?“ Oco začal hovoriť smrteľne vážne. „Mňa nikdy neporazíš, Amos.“

Nevidel som, že by oco použil násilie od toho veľkého súboja so špachtľou, a netúžil som po opakovaní, ale tí dvaja vyzerali, akoby sa schyľovalo k bitke.

Kým som stihol zareagovať, Sadie vyskočila a skríkla: „Ocko!“

Tváril sa prekvapene, keď sa naňho vrhla a objala ho, ale zďaleka nie tak ako ten druhý chlap, Amos. Ten vycúval tak rýchlo, až zakopol o vlastný plášť.

Zložil si okuliare. Nemohol som si pomôcť, zdalo sa mi, že Sadie mala pravdu. Bol mi povedomý – ako nejaká zabudnutá spomienka.

„Ja... už musím ísť,“ vyhrkol. Napravil si klobúk a pobral sa preč.

Oco za ním hľadel. Jednou rukou pevne držal Sadie okolo pliec a druhú mal v taške, ktorá mu visela na pleci. Keď Amos zmizol za rohom, oco sa konečne uvoľnil. Vytiahol ruku z tašky a usmial sa na Sadie. „Ahoj, zlatko.“

Sadie sa od neho odlepila a prekrížila si ruky. „Ale, zrazu som zlatko, čo? Meškáte. Návštevný deň sa takmer končí! A čo bolo toto? Kto je Amos a čo je per anch?“

Oco zmeravel. Pozrel sa na mňa, akoby uvažoval, koľko sme toho počuli.

„To nič.“ Snažil sa hovoriť, akoby sa nič nedialo. „Naplánoval som perfektný večer. Kto chce ísť na súkromnú exkurziu do Britského múzea?“

Sadie sa hodila na zadné sedadlo taxíka medzi oca a mňa.

„To sa mi vari iba sníva,“ zahundrala. „Jeden večer môžeme byť spolu, a ty chceš ísť bádať.“

Oco sa pokúsil usmiať. „Zlatko, bude to zábava. Kurátor egyptských zbierok ma osobne pozval...“

„Jasné, úžasné prekvapenie.“ Sadie si odfúkla prameň červených vlasov z tváre. „Štedrý deň, a my ideme obzerať plesnivé haraburdy z Egypta. Myslíš niekedy na niečo iné?“

Oco sa neurazil. Na Sadie sa nenahnevá nikdy. Len sledoval z okienka tmavnúcu oblohu.

„Áno,“ zamrmľal ticho. „Myslím.“

Keď oco takto stíchne a hľadá do prázdna, viem, že spomína na mamu. Za posledných pár mesiacov sa to stávalo často. Vošiel som trebárs do našej hotelovej izby a objavil ho s mobilom v ruke. Z displeja sa naňho usmievala fotka našej mamy – vlasy mala skryté pod šatkou, modré oči jej svietili na pozadí púšte.

Alebo inokedy, medzi vykopávkami. Pristihol som oca, ako pozoruje obzor, a vedel som, že spomína, ako sa s mamou zoznámil – dvaja mladí vedci v Údolí kráľov pri archeologickom výskume, odhaľovanie stratenej hrobky. Oco bol egyptológ. Mama antropologička, ktorá pátrala po starovekej DNA. Rozprával mi tú historku tisíckrát.

Taxík sa preplietal po brehu Temže. Hneď za mostom Waterloo sa oco napol.

„Pán šofér,“ ozval sa. „Tu mi na chvíľu zastavte.“

Taxikár zastavil na Viktóriinom nábreží.

„Čo je, oco?“ spýtal som sa.

Vystúpil z auta, akoby ma nepočul. Keď sme k nemu so Sadie vyšli na chodník, hľadel hore na Kleopatrin obelisk.

Ak si ho nikdy nevidel, tak počúvaj: Hoci sa volá Kleopatrina ihla, je to obelisk a s Kleopatrou nemá nič spoločné. Podľa mňa si Briti, keď ho dovezli do Londýna, skrátka mysleli, že to bude pekné znieť. Je vysoký asi dvadsať metrov, čo v starom Egypte mohlo vyzeráť skvele, ale pri Temži so všetkými tými obrovskými domami okolo vyzerá malý a smutný. Prejdeš okolo, a ani si neuvedomíš, že si práve minul niečo, čo je o tisíc rokov staršie než celý Londýn.

„Bože.“ Sadie otrávene prešla dookola po chodníku. „To musíme zastavovať pri každom pomníku?“

Oco hľadel na vrch obelisku. „Musel som sa znova pozrieť,“ mrmlal, „kde sa to stalo...“

Ponad riekou zafúkal ľadový vietor. Chcel som ísť naspäť do taxíka, ale oco mi začínal robiť vážne starosti. Nikdy som ho nevidel takého rozrušeného.

„Čo je, oco?“ spýtal som sa. „Čo sa tu stalo?“

„Posledné miesto, kde som ju videl.“

Sadie zastala. Neisto sa na mňa zamračila, potom sa zas pozrela na oca. „Počkať. Myslíš mamu?“

Oco zastrčil Sadie vlasy za ucho a ju to tak prekvapilo, že ho ani neodstrčila.

Mal som pocit, akoby ma ten zimný dážď zmrazil. O matinej smrti sa nikdy nehovorilo. Vedel som, že zomrela pri nejakej nehode v Londýne. Vedel som, že z toho dedo s babkou obviňujú oca. No nikto nám nikdy nevysvetlil, o čo išlo. Prestal som sa na to oca pýtať, pretože z toho bol strašne smutný, a tak či tak mi nechcel prezradiť ani slovo. „Keď budeš starší,“ to bolo všetko, čo som z neho dostal, čo je určite tá najotravnejšia odpoveď na svete.

„Zomrela tu?“ otočil som sa k nemu. „Pri Kleopatrinom obelisku? Čo sa stalo?“

Sklonil hlavu.

„Oco!“ zaprotetovala Sadie. „Chodím tadiaľto každý deň, a ty mi to povieš až teraz?! Celý ten čas som o ničom nevedela!“

„Máš ešte tú mačku?“ spýtal sa jej oco, čo mi pripadalo ako dosť hlúpa otázka.

„Samozrejme, že ju mám!“ odsekla. „Ako to s tým súvisí?“

„A amulet?“

Sadie si siahla rukou na krk. Keď sme boli malí – tesne predtým, než sa Sadie presťahovala k babke a dedovi –, dal nám oco obidvom egyptské amulety. Môj znázorňoval Horovo oko, obľúbený ochranný symbol starovekého Egypta.

Oco tvrdí, že znak moderného lekárnictva – Rx – je zjednodušená verzia Horovho oka, pretože medicína má človeka chrániť.

Ten amulet stále nosím pod tričkom, ale myslel som si, že Sadie ten svoj už dávno stratila alebo zahodila.

Na moje veľké prekvapenie prikývla. „Jasné, že ho mám, oco, ale o tom sa teraz nerozprávame. Babka stále melie o tom, že môžeš za maminu smrť. Nie je to pravda, však nie?“

Čakali sme. Výnimočne sme sa so Sadie zhodli na rovnakej veci – chceli sme počuť pravdu.

„V ten večer, keď vaša mama zomrela,“ začal oco, „tu pri obeľisku...“

Zrazu sa na nábreží zabľýskalo. Otočil som sa, napoly oslepený, a na chvíľku som zazrel dve postavy: vysokého bledého muža s rozoklanou briadkou v smotanovobielom habite a dievča s počernou pleťou v tmavomodrom habite so šatkou – v odevoch, aké som stokrát videl v Egypte. Len tak stáli vedľa seba, pár metrov od nás, a pozorovali nás. Potom to svetlo zmizlo. Postavy sa rozplynuli, zostal po nich len rozmazaný obrys. Keď sa moje oči zasa prispôsobili tme, tí dvaja boli preč.

„Teda...“ vyhrkla Sadie nervózne. „Videli ste to?“

„Nastúpte,“ prikázal oco a poháňal nás k taxíku. „Meškáme.“ Viac mu už nebolo do reči.

„Toto nie je miesto vhodné na rozhovor,“ vyhlásil a hľadel niekam za nás. Sľúbil taxikárovi desať libier navyše, ak nás dovezie do múzea do piatich minút, a taxikár robil, čo mohol.

„Oco,“ skúsil som to, „tí ľudia tam pri rieke...“

„A ten chlapík, ten Amos,“ pridala sa Sadie, „to je egyptská polícia alebo čo?“

„Pozrite sa, vy dvaja,“ začal oco. „Dnes večer budem potrebovať vašu pomoc. Viem, že ste zvedaví, ale musíte byť trpezliví. Sľubujem, že ak sa dostaneme do múzea, vysvetlím vám to. Všetko to zasa napravím.“

„Ako to myslíš?“ nedala sa Sadie. „Čo napraviš?“

Oco sa tváril viac než smutne. Takmer previnilo. Zamrazilo ma, keď som si spomenul, čo povedala Sadie: Ako mu babka s dedom vyčítajú, že zavinil maminu smrť. Nemyslel hádam toto, nie?

Taxikár prudko odbočil do ulice Great Russell a zastal pred hlavným vchodom do múzea, až pneumatiky zapišťali.

„Jednoducho robte to čo ja,“ radil nám oco. „Keď sa stretneme s kurátorom, správajte sa normálne.“

Napadlo mi, že Sadie sa nikdy nespráva normálne, ale rozhodol som sa to nehovoriť nahlas.

Vystúpili sme z auta. Zobral som batožinu a oco medzitým zaplatil taxikárovi poriadny balík peňazí. Potom urobil niečo zvláštne. Hodil na zadné sedadlo za hrst nejakých malých vecí – vyzerali ako kamienky, ale bolo dosť tma a ja som dobre nevidel. „Chodte ďalej,“ prikázal taxikárovi. „Odvezte nás do Chelsea.“

Nedávalo to zmysel, pretože my sme už z auta vystúpili, ale šofér vyrazil. Pozrel som sa na oca, potom späť na auto, a kým zahlo za roh a stratilo sa v tme, zazrel som na zadnom sedadle troch pasažierov: muža a dve deti.

Prekvapene som zažmurkal. Taxík nemohol zobrať tak rýchlo ďalších ľudí. „Oco...“

„Londýnske taxíky sa večne ponáhľajú,“ poznamenal akoby nič. „Podťe, deti.“

Prešiel cez tepanú železnú bránu. Sadie a ja sme chvíľu váhali.

„Carter, čo sa deje?“

Pokrútil som hlavou. „Ani neviem, či to chcem vedieť.“

„No, môžeš si tu mrznúť, ak chceš, ale ja bez vysvetlenia neodídem.“ Otočila sa a odkráčala za ocom.

Keď o tom spätne uvažujem, mal som zdrhnúť. Mal som odtiať Sadie odtiahnuť, ako najďalej to šlo. No ja som prešiel cez bránu za ňou.

2. Explózia na počesť Vianoc

C
A
R
T
E
R

V Britskom múzeu som už bol. Vlastne som bol vo viacerých múzeách, ako som bol ochotný priznať – vyzeral by som totiž ako úplný idiot.

[To je Sadie, kričí, že som úplný idiot. Vďaka, sestrička.]

Skrátka, múzeum bolo zavreté a úplne tmavé, ale na schodoch vpredu na nás čakal kurátor a dvaja strážnici.

„Doktor Kane!“ zvolal kurátor – šeredný malý chlapík v lacnom obleku. Videl som už múmie, ktoré mali viac vlasov a zdravšie zuby než on. Potriasol ocovi ruku, akoby sa vítal s rockovou hviezdou. „Tá vaša posledná štúdia o Imhotepovi – brilantná záležitosť! Nechápem, ako ste dokázali preložiť tie zaklínadlá!“

„Imhočo?“ zamrmlala Sadie.

„Imhotep,“ poučil som ju. „Veľkňaz, architekt. Niektorí tvrdia, že bol aj mág. Navrhol prvú stupňovitú pyramídu. To predsa vieš.“

„Neviem,“ odsekla Sadie. „A je mi to jedno, ale ďakujem.“

Oco sa kurátorovi poďakoval, že nás prevedie múzeom, hoci je sviatok. Potom mi položil ruku na plece. „Doktor Martin, rád by som vám predstavil Cartera a Sadie.“

„Aha! Váš syn, samozrejme, a...“ Kurátor si váhavo premeral Sadie. „A tá slečna?“

„To je moja dcéra,“ vysvetlil oco.

Doktor Martin sa na chvíľu zatváril nechápavo. Ľudia si možno myslia, akí sú nezaujatí a zdvorilí, ale vždy, keď si uvedomia, že Sadie patrí do našej rodiny, nedokážu sa ubrániť zmätenému vyvalovaniu očí. Neznášam to, ale za tie roky som si už zvykol.

Kurátorovi sa na pery vrátil úsmev. „Áno, áno, samozrejme. Tadiaľto, doktor Kane. Je nám veľkou čťou!“

Strážnici za nami zamkli dvere. Zobrali našu batožinu a jeden sa načiahol po ocovej taške.

„Nie, to nie,“ odmietol oco a kŕčovito sa usmial. „Túto si nechám.“

Strážnici zostali vo vstupnej hale a my sme šli za kurátorom do výstavných siení. V noci to tam vyzeralo strašidelne. Tlmené svetlo z klenutého skleneného stropu vrhalo tiene krížom-krážom po stenách ako obrovské pavučiny. Naše kroky klopkali po bielej mramorovej dlážke.

„Takže,“ ozval sa oco, „tu máte ten kameň.“

„Áno!“ odpovedal kurátor. „Aj keď si nedokážem predstaviť, akú novú informáciu z neho vytiahnete. Bol už dôkladne preštudovaný – je to, samozrejme, náš najslávnejší artefakt.“

„To určite,“ prisvedčil oco. „No možno by ste boli prekvapení.“

„O čom to zas melie?“ zašepkala mi Sadie.

Neodpovedal som. Tušil som, o akom kameni je reč, ale nemohol som prísť na to, prečo by nás oco práve na Štedrý večer vláčil do múzea, aby sme sa naň pozreli.

Uvažoval som, čo sa nám to chystal povedať tam pri Kleopatrinom obelisku – niečo o mame a o noci, keď zomrela. A prečo sa stále obzerá, akoby čakal, že sa tu zasa objaví tá záhadná dvojica, ktorú sme videli pri obelisku? Boli sme zamknutí v múzeu, okolo strážnici a supermoderné zabezpečenie. Tu nás nikto obťažovať nemôže – aspoň som dúfal.

Zahli sme doľava do egyptského krídla. Steny lemovali mohutné sochy faraónov a bohov, ale oco im nevenoval pozornosť a zamieril priamo k hlavnej atrakcii uprostred sály.

„Nádhera,“ zamrmal. „A nie je to replika?“

„Kdeže,“ tvrdil kurátor. „Nevystavujeme síce vždy pravý kameň, ale pre vás – je pravý.“

Pozerali sme sa na dosku z tmavosivého kameňa vysokú asi meter a širokú niečo vyše päťdesiat centimetrov. Stála na podstavci v sklenenej vitríne. Do rovného povrchu niekto vytesal nápisy tromi rozličnými druhmi písma. Vo vrchnej časti bolo staroegyptské obrázkové – hieroglyfy. V strede... Musel som si lámať hlavu, kým som si spomenul, ako tomu oco hovorí: démotika, druh písma z čias, keď Egypt ovládali Gréci a do egyptčiny sa dostalo množstvo gréckych slov. Posledné riadky boli grécke.

„Rosettská doska,“ predstavil som sestre ten exponát.

„Páni, nevolá sa tak nejaký počítačový softvér?“ čudovala sa Sadie.

Chystal som sa jej vysvetliť, aká je hlúpa, ale kurátor sa nervózne zasmial. „Mladá dáma, Rosettská doska sa stala kľúčom k rozlúšteniu hieroglyfov! Objavila ju Napoleonova armáda v roku 1799 a...“

„Áno, jasné,“ prerušila ho Sadie. „Už si spomínam.“

Vedel som, že to hovorí len preto, aby ho zarazila, ale oco sa nedal.

„Sadie,“ spustil, „kým nebol objavený tento kameň, normálni smrteľníci... hm, chcem povedať, nikto celé storočia nedokázal hieroglyfy prečítať. Písaný egyptský jazyk bol úplne zabudnutý. Potom jeden Angličan menom Thomas Young dokázal, že na doske je rovnaký nápis v troch rozličných jazykoch. A Francúz Champolion si dal tú námahu a rozlúštil hieroglyfické písmo.“

Sadie žula žuvačku a nevyzerala, že by ju to nejako mimoriadne ohromilo. „A čo sa tam teda píše?“

Oco pokrčil plecami. „Nič dôležité. V podstate je to poďakovanie nejakých kňazov kráľovi Ptolemaiovi V. Keď to bolo vytesané, nič mimoriadne to neznamenal. No o stáročia neskôr... o stáročia sa z toho stal mocný symbol. Vari najdôležitejšie spojenie medzi starovekým Egyptom a moderným svetom. Bol som blázon, že som si ten potenciál neuvedomil už skôr.“

Prestal som mu rozumieť a kurátor očividne tiež.

„Doktor Kane?“ spýtal sa. „Ste v poriadku?“

Oco sa zhlboka nadýchol. „Ospravedlňujem sa, doktor Martin. Len som... uvažoval nahlas. Mohli by ste odstrániť to sklo? A pri-niesli by ste mi láskavo z archívu tie listiny, o ktoré som vás žiadal?“

Doktor Martin prikývol. Na malom diaľkovom ovládači naťu-kal kód a predok skleneného boxu sa otvoril.

„Bude pár minút trvať, kým tie záznamy vyhľadám,“ povedal doktor Martin. „Keby šlo o kohokoľvek iného, váhal by som, či mu poskytnúť nestrážený prístup ku kameňu. Dúfam, že budete opa-trní.“

Pozrel sa na nás so Sadie, akoby sme boli nejakí vagabundi.

„Budeme dávať pozor,“ sľúbil oco.

Keď doktorove kroky stíchli, oco sa otočil k nám. Oči sa mu divo leskli. „Deti, toto je veľmi dôležité. Musíte odísť zo sály.“

Stiahol si z pleca tašku, rozopol ju a pootvoril len tak, aby mo-hol vytiahnuť reťaz a visáciu zámku. „Utekajte za doktorom Marti-nom. Jeho kanceláriu nájdete na konci haly vľavo. Vedú do nej len jedny dvere. Keď bude vnútri, omotajte to okolo kľučky a pevne zamknite. Musíme ho zdržať.“

„Ty ho chceš zamknúť?“ spýtala sa Sadie a zrazu ožila. „Úžasné!“

„Oco,“ ozval som sa, „čo sa deje?“

„Na vysvetľovanie nemáme čas,“ vyhlásil. „Máme jedinú šancu. Oni prichádzajú.“

„Kto prichádza?“ chcela vedieť Sadie.

Oco chytil Sadie okolo pliec. „Moja drahá, mám ťa rád. A je mi ľúto... je mi veľmi ľúto mnohých vecí, ale teraz nie je čas. Ak toto vyjde, všetko napravím, sľubujem. Carter, ty si statočný chlapec. Musíš mi veriť. Zamknite doktora Martina. A potom sa zdržiavajte mimo tejto sály!“

Zamknúť kurátorove dvere reťazou bola hračka. No sotva sme to urobili, obzreli sme sa späť, odkiaľ sme prišli. Videli sme, ako z egyptskej galérie vychádza modré svetlo, akoby tam oco nainšta-loval obrovské žiariace akvárium.

Sadie do mňa zabodla prenikavý pohľad. „Vyklop to, ty vieš, o čo mu ide?“

„Nie,“ priznal som. „No v poslednom čase sa správa čudne. Často myslí na mamu. Má jej obrázok...“

Viac sa mi ani hovoriť nechcelo. Sadie našťastie prikývla, ako že chápe.

„Čo má v tej taške?“ spýtala sa.

„Neviem. Zakázal mi pozrieť sa do nej.“

Sadie zdvihla obočie. „A ty si sa fakt nikdy nepozrel? Bože, to si celý ty, Carter. Si nemožný.“

Chystal som sa brániť, ale v tej chvíli sa zachvela zem.

Sadie sa zľakla a schmatla ma za ruku. „Povedal nám, nech sa držíme ďalej. Aj v tom ho chceš poslúchnuť?“

Pravdupovediac, tento rozkaz mi celkom vyhovoval, ale Sadie sa už rozbehla po chodbe. Zaváhal som len na chvíľku a vyštartoval som za ňou.

Keď sme sa dostali k vchodu do egyptskej galérie, zarazili sme sa. Oco stál pred Rosettskou doskou chrbtom k nám. Na zemi okolo nej žiaril modrý kruh, akoby niekto rozsvietil žiarivky v podlahe.

Oco si vyzliekol kabát. Otvorená taška s náčiním mu ležala pri nohách a bolo v nej vidieť drevenú debničku dlhú niečo vyše pol metra, pomaľovanú egyptskými znakmi.

„Čo to drží?“ zašepkala Sadie. „To je bumerang?“

Aj ja som to videl. Oco zdvihol ruku a mávol zahnutou bielou paličkou. Vážne pripomínala bumerang. No oco namiesto toho, aby ho hodil, dotkol sa ním Rosettskej dosky. Sadie zatajila dych. Oco po kameni niečo písal. Tam, kde sa ho bumerang dotkol, objavili sa v žule žiariace modré čiary. Hieroglyfy.

Nedávalo to zmysel. Ako by mohol písať žiariace slová paličkou? No ten obrázok bol jasný a výrazný: býčie rohy a pod nimi štvorček a krížik.

„Otvor sa,“ zamrmlala Sadie. Vyjavene som na ňu hľadel, pretože to znelo, akoby to slovo práve preložila, čo bol, samozrejme, ne-

zmysel. Ja sám som s ocom strávil roky, a dokázal som vylúštiť len zopár hieroglyfov. Vážne je drina naučiť sa to.

Oco zdvihol ruky. Zanočil: „Vo-sír, i-ei.“ A na Rosettskej doske sa rozžiarili ďalšie dva modré hieroglyfy.

Hoci som bol úplne vyjavený, ten prvý som spoznal. Bolo to meno egyptského boha mŕtvych.

„Vo-sír,“ zašepkal som. Nikdy som to nepočul takto vyslovené, ale vedel som, čo to znamená. „Usir.“

„Usir, príď,“ vyhrkla Sadie ako v tranze. Potom vyvalila oči. „Nie!“ skríkla. „Oco, to nie!“

Oco sa prekvapene otočil. „Deti...“ začal, ale už bolo neskoro. Zem zaburácala. Modré svetlo sa premenilo na prenikavo biele a Rosettská doska explodovala.

Keď som sa prebral z bezvedomia, ako prvý som počul smiech – obludný, škodoradosný smiech a k tomu sirénu poplašného zariadenia múzea.

Mal som pocit, akoby ma práve prešiel traktor. Celý omámený som sa posadil a vyplul kúsok Rosettskej dosky. Galéria bola v troskách. Po zemi okolo plápolali ohne. Obrovské sochy popadali. Sarkofágy to zrazilo z podstavcov. Kusy Rosettskej dosky sa rozleteli s takou silou, že sa zaryli do stĺpov, stien a ostatných exponátov.

Sadie ležala v bezvedomí vedľa mňa, ale vyzerala, že sa jej nič nestalo. Zdrapol som ju za plece, zatriasol ňou a ona zahundrala: „Uf.“

Pred nami namiesto Rosettskej dosky zostal len tlejúci zničený podstavec. Zem bola čierna ako od prskavky, až na žiariaci modrý kruh okolo nášho oca.

Pozeral sa naším smerom, ale nezdalo sa, že hľadá na nás. Na hlave mal krvavý škrabanec. Pevne zvieral ten bumerang.

Nechápal som, na čo sa pozerá. Potom sa sieňou zasa rozľahol ten strašidelný smiech a ja som si uvedomil, že vychádza z miesta priamo predou mnou.

Niečo stálo medzi naším ocom a nami. Spočiatku som to takmer nerozoznal – bolo to len čosi mihotavé a žeravé. No keď som sa poriadne sústredil, spozoroval som nejasný obrys – planúcu siluetu človeka.

Bol vyšší než oco a jeho smiech sa do mňa zarezával ako motorová píla.

„Dobrá práca,“ pochválil oca. „Veľmi dobrá práca, Julius.“

„Teba som nevolal!“ Ocovi sa triasol hlas. Zdvihol bumerang, ale ohnivéc mávol prstom a palička vyletela ocovi z ruky, vrazila do steny a polámala sa.

„Mňa nikto nevolá, Julius!“ spokojne zapriadol ten príznak. „No keď otvoríš dvere, musíš počítať s tým, že prídu hostia.“

„Späť do duata!“ zadunel oco. „Mám moc veľkého panovníka!“

„Ale nestraš,“ zachechtala sa ohnivá silueta. „Aj keby si vedel, ako ju používať – čo nevieš –, ten na mňa nikdy nestačil. Som najsilnejší. Teraz sa podelíš o svoj osud.“

Ničomu z toho som nerozumel, ale vedel som, že musím ocovi pomôcť. Pokúsil som sa zobrať najbližší kus kameňa, ale bol som taký vydesený, že mi zdreveneli prsty. Ruky mi boli nanič.

Oco na mňa vrhol varovný pohľad: Zmiznite odtiaľto. Uvedomil som si, že toho ohnivca naschvál drží chrbtom k nám a dúfa, že so Sadie nepozorovane zmizneme.

Sadie bola stále malátna. Podarilo sa mi ju odtiahnuť za stĺp do šera. Keď sa začala brániť, zapchal som jej ústa rukou. To ju prebralo. Pochopila, čo sa deje, a prestala protestovať.

Poplašné zariadenia zavýjali. Dvere do galérie horeli. Bezpečnostná služba sem musela už dávno vyraziť, ale netušil som, či je to pre nás dobré.

Oco sa zohol k podlahe, pričom nespúšťal nepriateľa z očí. Otvoril tú popísanú drevenú debničku. Vytiahol malú paličku, niečo ako pravítko. Čosi si pre seba zamrmľal a z doštičky vyrástla drevená palica, vysoká ako on sám.

Sadie vykričla. Ani ja som neveril vlastným očiam, ale to bol len začiatok.

Oco hodil tú palicu ohnivcovi k nohám a drevo sa premenilo na obrovského hada, dlhého tri metre a širokého ako ja, s medenými šupinami a planúcimi červenými očami. Vríhol sa na ohnivého muža, ale ten ho hravo chytil za krk. Z ruky mu vyrazili biele plamene a had zhorel na popol.

„Starý trik, Julius,“ vyhlásil ohnivec.

Oco sa na nás pozrel a znovu nás pohľadom požiadal, aby sme utiekli. Niečo vo mne odmietalo uveriť, že to všetko je pravda. Možno som ešte v bezvedomí a sníva sa mi zlý sen. Sadie vedľa mňa zobrala kameň.

„Koľkých?“ spýtal sa oco rýchlo, aby udržal nepriateľovu pozornosť. „Koľkých som oslobodil?“

„Koľkých asi? Všetkých piatich,“ odfrkol si muž, akoby to vysvetľoval malému decku. „To už by si mal vedieť, že sme spojení, Julius. A ja čoskoro oslobodím ďalších a tí budú veľmi radi. Mal by som byť zasa vymenovaný za vládcu.“

„Dni démonov,“ vyhrkol oco. „Oni ťa zastavia, kým nebude neskoro.“

Ohnivý muž sa rozosmial. „Myslíš, že Dom ma dokáže zastaviť? Tí starí blázni sa nedokážu ani prestať dohadovať medzi sebou. A teraz sa do toho príbehu pustíme znova. Lenže tentoraz už nepovstaneš!“

Ohnivec mávol rukou. Modrý kruh okolo ocových nôh potemnel. Oco siahol po debničke, ale tá odskočila ďalej.

„Zbohom, Usir,“ hovoril ohnivec. Znovu mávol rukou a vyčaril okolo oca žiariacu rakvu. Najskôr bola priehľadná, ale čím viac sa oco bránil a búšil do jej stien, tým bola pevnejšia a pevnejšia – menila sa na zlatý egyptský sarkofág vykladaný drahokamami. Oco naposledy zachytil môj pohľad a naznačil „Utekajte!“ a potom sa rakva vnorila do zeme, akoby sa podlaha v múzeu zmenila na vodu.

„Oco!“ zakričal som.

Sadie hodila kameňom, ale ten len neškodne preletel cez hlavu ohnivého muža.

Prízrak sa otočil a na strašnú chvíľu sa mu v plameňoch objavila tvár. Nechápal som, čo vidím. Akoby niekto cez seba položil dve hlavy – jednu takmer ľudskú, s bledou pokožkou, krutými ostrými črtami a planúcimi červenými očami, druhú zvieraciu s tmavou kožušinou a ostrými tesákmi. Horšie než pes, vlk alebo lev – také zviera som nikdy nevidel. Červené oči ma prebodávali a ja som vedel, že zomriem.

Za mnou na mramorovej dlážke haly zazneli kroky. Hlasy vyštekávali rozkazy. Bezpečnostná služba, možno polícia – ale nedostanú sa sem včas.

Ohnivec sa na nás vrhol. Keď ho od mojej tváre delil už len kúsok, niečo ho odrazilo dozadu. Vo vzduchu zapraskala elektrina. Amulet na krku sa mi nepríjemne rozpálil.

Ohnivý muž nespokojne zasyčal a premeral si ma pozornejšie. „Takže... to si ty.“

Budova sa znovu otriasla. Na opačnej strane sály sa jasne zablesklo a časť steny explodovala. Otvorom prešli dvaja ľudia – muž a dievča –, ktorých som si všimol pri obelisku. Habity im vírili okolo nôh a obidvaja držali palice.

Ohnivý muž zavrčal. Naposledy sa mi prizrel a zreval: „Veď ty sa čoskoro dočkáš, chlapče.“

Potom celá sála vzbĺkla. Nápor horúčavy mi vysal všetok vzduch z pľúc a ja som sa zrútil na zem.

Posledné, čo som si zapamätal, bol muž s rozoklanou bradou a dievča v modrom, ktorí nado mnou stáli. Počul som strážnikov, ako s krikom bežia k nám. Dievča sa nado mňa sklonilo a vytiahlo si spoza opaska dlhý zakrivený nôž.

„Musíme konať rýchlo,“ povedala tomu mužovi.

„Ešte nie,“ odpovedal trochu neochotne. Mal silný prízvuk, akoby francúzsky. „Musíme si byť istí, než ich zničíme.“

Zavrel som oči a dal sa uniešť do bezvedomia.

S
A
D
I
E

3. Vo väzení s mačkou

[Daj mi ten hlúpy mikrofón!]

Ahoj. Tu je Sadie. Braček je príšerný rozprávač. Ospravedlňujem sa zaňho. No teraz som tu ja a to je fajn.

Takže si to zhrňme: Explózia. Rosettská doska na prach. Ten rozpálený zlý chlapík. Oco v rakve. Strašidelný Francúz a arabské dievča s nožom. My v bezvedomí. Jasné?

Ako sa dalo čakať, keď som sa prebrala, pobehovali tam policajti. Oddelili nás s bratom od seba, čo mi zas až tak neprekážalo, tak či tak len otravuje. No potom ma zamkli do kurátorovej kancelárie a nechali ma tam trčať. To vieš, že na to použili tú našu reťaz. Kreteni.

Samozrejme, bola som z toho úplne mimo. Práve ma uspalo čosi ohnivé. Videla som, ako to oca napchalo do sarkofágu a strčilo do zeme. Snažila som sa polícii všetko vyrozprávať, ale myslíš, že ma počúvali? Figu borovú!

A to najhoršie: Stále ma mrazilo, akoby mi niekto zozadu vrážal do krku ľadové ihličky. Začalo sa to, keď som sa pozerala na tie modré žiariace slová, ktoré oco maľoval na Rosettskú dosku, a ja som vedela, čo znamenajú. Nejaká rodinná choroba? Môže byť chápanie tých nezázivných egyptských nezmyslov dedičné? Pri mojom šťastí áno.

Dlho po tom, čo som vyžula žuvačku, konečne prišla policajtká a vytiahla ma z tej kancelárie. Na nič sa nepýtala. Len ma strčila do policajného auta a odviezla domov. Ani tam som nesmela babka a dedovi nič vysvetliť. Tá žena ma len zavrela do mojej izby a ja som čakala. A čakala.

Čakanie neznášam.

Chodila som sem a tam. Moja izba nie je nič nóbl, len podkrovná kutica s oknom, posteľou a so stolom. Nedá sa tam pomaly nič robiť. Mafin mi oňuchal nohy a chvost sa mu zježil ako kefa na fľaše. Asi nemá rád pach múzeí. Zasyčal a zmizol pod posteľou.

„Tak vďaka,“ zamrmlala som.

Otvorila som dvere, ale strážila tam tá policajtká.

„O chvíľu príde inšpektor,“ oznámila mi. „Zostaň, prosím, vnútri.“

Videla som dolu – zazrela som, ako dedo chodí po izbe a zalamuje rukami a Carter a policajný inšpektor sa spolu rozprávajú na pohovke. Čo hovorili, to som nepočula.

„Môžem ísť na záchod?“ spýtala som sa tej príjemnej ženskej.

„Nie.“ Zavrela mi dvere pred nosom, akoby som mohla na záchode spôsobiť nejaký výbuch. Myslím skutočný.

Vylovila som iPod a prešla si zoznam pesničiek. Nič ma nechýtilo. Znechutene som ho hodila na posteľ. Keď som taká rozčúlená, že ma nebaví ani hudba, to už je čo povedať. Zaujímalo by ma, prečo sa polícia rozprávala najskôr s Carterom. To nie je fér.

Pohrávala som sa s amuletom, ktorý mi dal oco. Nikdy som nevedela, čo ten symbol znamená. Carter má, samozrejme, oko, ale ten môj vyzerá trochu ako anjel a má niečo aj zo zabijackého mimozemského robota.

Prečo, dofrasa, oca zaujímalo, či ho ešte stále mám? Jasné, že ho mám. Bol to jediný darček, ktorý mi kedy dal. No, teda okrem Mafina, ale keď zoberiem do úvahy, ako sa tá mačka správa, to možno ani poriadny dar nebol.

Oco ma v šiestich rokoch vlastne opustil. Ten náhrdelník je moje jediné spojenie s ním. Keď mám dobrý deň, prezerám si ho a spomínam. Keď je zle (čo je oveľa častejšie), hodím ho krížom cez izbu a kopnem doň a nadávam ocovi, že tu nie je. Celkom mi to pomáha. No nakoniec si ho vždy zasa dám na krk.

Pri tých čudných veciach v múzeu sa náhrdelník rozpálil – a to si nevymýšľam. Takmer som si ho zložila, ale nemohla som si pomôcť, napadlo mi, či ma náhodou nejako nechráni.

„Ja to dám všetko do poriadku,“ povedal oco a hľadel tak prevínilo ako obvykle.

No, tak to si parádne pohnojil, oco. Čo si si myslel?

Chcelo sa mi veriť, že to všetko bol zlý sen: tie žiariace hieroglyfy, to s tým hadom, rakva. Také veci sa jednoducho nestávajú. Lenže ja viem, že áno. Nemohlo sa mi snívať nič také strašné ako tá horiaca tvár, keď sa k nám otočila. „Veď ty sa čoskoro dočkáš, chlapče,“ oznámil Carterovi, akoby sa nás chystal vypátrať. Stačilo si to predstaviť a už sa mi triasli ruky. A stále som musela myslieť aj na našu zastávku pri Kleopatrinom obelisku, ktorý chcel oco vidieť. Akoby si tým dodával odvalu. Akoby to, čo robil v Britskom múzeu, nejako súviselo s mamou.

Kĺzala som pohľadom po izbe a zastavila sa na doske stola.

Nie, pomyslela som si. To neurobím.

No podišla som k nemu a otvorila zásuvku. Odstrčila som pár starých máp, tajnú skrýšu na sladkosti, haldu úloh z matiky, ktoré som zabudla odovzdať, a pár mojich fotiek s kamoškami Liz a Emmy, ako si na trhu skúšame smiešne klobúky. A tam naspodku pod tým všetkým ležal mamin obrázok.

Babka a dedo majú tony fotiek. V skrini v hale si urobili mami nu svätyňu – majú tam odložené jej detské kresby, zošity zo strednej, fotku z promócií, jej obľúbené šperky. Je to choré. Zaprisahala som sa, že nebudem ako oni trčať v minulosti. Mamu si aj tak ledva pamätám a na tom, že je mŕtva, sa už nič nedá zmeniť.

Jeden obrázok som si však nechala. Som na ňom s mamou v našom dome v Los Angeles hneď po tom, čo som sa narodila. Mama stojí vonku na balkóne, za sebou má Tichý oceán a drží pokrčené

tučné bábo, z ktorého jedného dňa vyrastie človek. Ako decko som nevyzerala bohvieako, ale mama bola krásna, dokonca aj v tých šortkách a deravom tričku. Tmavomodré oči. Svetlé vlasy, vzadu zopnuté. Perfektná pleť. V porovnaní s ňou som na tom strašne. Každý tvrdí, že sa na ňu podobám, ale nedokážem sa zbaviť ani tých vyrážok na brade, nieto aby som vyzerala tak dospelo a krásne.

[Prestaň robiť grimasy, Carter.]

Tá fotka ma tak fascinovala, pretože si ani poriadne nepamätám, ako sme spoločne žili. No odložila som si ju najmä kvôli tomu obrázku na maminom tričku: je to symbol života – anch.

Moja mŕtva mama nosila na tričku symbol života. Smutnejšie to byť nemohlo. No usmievala sa do fotoaparátu, akoby vedela o nejakom tajomstve. Akoby sa s ocom bavili na nejakom súkromnom vtipe.

Niečo sa mi vynorilo z podvedomia. Ten tučný chlapík v kabáte, ktorý sa hádal s ocom na ulici – ten vrazil niečo ako per anch.

Myslel anch ako symbol života? A ak áno, čo je to per? Želanie to nebude.

Prepadol ma strašný pocit, že keby som videla slová per anch napísané hieroglyfmi, vedela by som, čo to znamená.

Odložila som maminu fotku. Zobrala som ceruzku a obrátila jednu starú úlohu z matiky. Čo by sa stalo, keby som sa to pokúsila napísať? Napadol by mi jednoducho ten správny znak?

Sotva som priložila ceruzku na papier, otvorili sa dvere. „Slečna Kanová?“

Otočila som sa a pustila ceruzku.

Vo dverách mojej izby stál inšpektor a mračil sa. „Čo to robíš?“ „Matiku,“ vyhrkla som.

Mám dosť nízky strop, takže inšpektor sa musel zohnúť, aby mohol vojsť. Mal na sebe béžový oblek, ktorý sa mu hodil k šedivým

vlasom a bledej tvári. „Takže, Sadie. Som hlavný inšpektor Williams. Porozprávame sa, áno? Sadnime si.“

Naschvál som si nesadla, a teda ani on nie, čo ho muselo rozčuľovať. Je ťažké tváriť sa, že máš všetko pod kontrolou, keď sa hrbíš ako Quasimodo.

„Povedz mi všetko, prosím,“ požiadal ma, „od chvíle, keď si ťa oco prišiel vyzdvihnúť.“

„Už som to povedala polícii v múzeu.“

„Tak ešte raz, ak ti to neprekáža.“

A tak som mu to všetko vyrozprávala. Prečo nie? Keď som mu opisovala tie záhady ako žiariace písmená a hadia palica, ľavé obočie sa mu šplhalo čoraz vyššie.

„No, Sadie,“ poznamenal. „Máš celkom slušnú fantáziu.“

„Ja neklamem, inšpektor. A to obočie vám chce utiecť z hlavy.“

Pokúsil sa pozrieť na vlastné obočie a vystrúhal grimasu. „No tak, Sadie, ja viem, že je to pre teba ťažké. Chápem, že chceš zachrániť ocovu povest'. No tvoj otec zahynul...“

„Chcete povedať, že sa prepadol do zeme v rakve,“ opravila som ho. „Nie je mŕtvy.“

Inšpektor Williams rozhodil ruky. „Sadie, je mi to veľmi ľúto. No musíme zistiť, prečo urobil tú vec... hm...“

„Akú vec?“

Smutne si odkašľal. „Tvoj oco zničil artefakty nevyčísliteľnej hodnoty a pritom očividne zabil aj seba. Veľmi radi by sme vedeli, prečo to urobil.“

Vypleštila som naňho oči. „Chcete povedať, že oco je terorista? Zbláznili ste sa?“

„Hovorili sme s niekoľkými jeho kolegami. Dozvedel som sa, že od smrti tvojej matky sa začal správať nevypočítateľne. Uzavrel sa do seba a začal byť posadnutý štúdiom, čoraz viac času trávil v Egypte...“

„Je predsa egyptológ! Mali by ste ho hľadať, a nie sa vypytovať na také sprostosti!“

„Sadie,“ zvýšil hlas a ja som z jeho tónu vycítila, že by ma najradšej zaškrtil. Zaujímavé, taký pocit mám z množstva dospelých.

„V Egypte sú extrémistické skupiny, ktoré protestujú proti tomu, že egyptské pamiatky majú v zbierkach múzeá v iných krajinách. Takí ľudia sa mohli s tvojím ocom spojiť. Vo svojom stave bol pre nich možno ľahký cieľ. Ak si od neho počula nejaké mená...“

Vrhla som sa okolo inšpektora k oknu. Tak som sa rozčúlila, že som ani nedokázala uvažovať. Odmietala som uveriť, že oco je mŕtvy. Nie, nie a nie. A terorista? Preboha! Prečo sú dospelí takí idioti? Večne prikazujú „hovor pravdu“, a keď to robíš, neveria ti. Tak čo si z toho máme vybrať?

Civela som dolu na tmavú ulicu. Zrazu ten pocit mravčenia v zátylku zosilnel. Zaostrila som na ten uschnutý strom, pri ktorom som sa zišla s ocom. V tlmenom svetle pouličnej lampy tam stál a hľadel na mňa tučný chlap v čiernom kabáte, okrúhlych okuliaroch a klobúku – ten, ktorého oco volal Amos.

Asi som sa mala zľaknúť, keď ma v noci potme pozoroval taký tajomný človek. No tváril sa veľmi ustarostene. A pripadal mi vážne povedomý. Rozčuľovalo ma, že si nemôžem spomenúť prečo.

Inšpektor za mnou si odkašľal. „Sadie, tebe nikto ten výbuch v múzeu nevyčíta. My vieme, že si do toho bola zatiahnutá proti svojej vôli.“

Otočila som sa od okna. „Proti svojej vôli? Veď ja som zamkla toho kurátora v kancelárii.“

Inšpektorovi zasa začalo obočie poskakovať na čele. „Nech to je, ako chce, určite si netušila, čo sa tvoj oco chystá urobiť. Možno do toho bol zapletený tvoj brat...“

Odfrkla som si. „Carter? Ale choďte.“

„Takže chceš chrániť aj jeho. Berieš ho ako skutočného brata, mám pravdu?“

Nemohla som uveriť vlastným ušiam. Najradšej by som mu bola jednu vrazila. „Ako sa opovažujete? Pretože nevyzerá ako ja?“

Inšpektor zažmurkal. „Ja som len myslel...“

„Ja viem, čo ste si mysleli. Samozrejme, že je to môj vlastný brat!“

Inšpektor Williams ospravedlňujúco zdvihol ruky, ale ja som stále zúrila. Aj keď ma Carter štvie, neznášam, keď si ľudia myslia, že nie sme príbuzní. Alebo keď sa na oca pozerajú pochybovačne

a neveria mu, že my traja sme rodina – akoby na tom bolo niečo zlé. Ako ten hlúpy doktor Martin tam v múzeu. Alebo inšpektor Williams. Stáva sa to vždy, keď sme oco, ja a Carter spolu. Úplne vždy.

„Ospravedlňujem sa, Sadie,“ utešoval ma inšpektor. „Chcel by som len oddeliť nevinných od vinných. Pre všetkých bude oveľa jednoduchšie, ak budeš spolupracovať. Dáš nám akúkoľvek informáciu. Všetko, čo tvoj oco povedal. Napríklad mená ľudí, ktorých spomenul.“

„Amos,“ vyhrkla som, len aby som videla, čo on na to. „Stretol sa s nejakým človekom, čo sa volá Amos.“

Inšpektor Williams si vzdychol. „Sadie, to nemohol. Určite to vieš. S Amosom sme telefonovali ani nie pred hodinou. Je u seba doma v New Yorku.“

„On nie je v New Yorku!“ nedala som sa. „Je priamo...“

Pozrela som sa z okna. Amos zmizol. Dofrasa, to sa dalo čakať.

„To nie je možné,“ pokrútila som hlavou.

„Presne tak to je,“ potvrdil inšpektor.

„No on tam bol!“ vyhlásila som. „Kto to je? Nejaký ocov kolega? Ako ste vedeli, že mu máte volať?“

„No tak, Sadie. Prestaň to na nás hrať.“

„Hrať?“

Inšpektor si ma chvíľu premeriaval, potom zaťal zuby, akoby sa rozhodol. „Od Cartera sme sa už dozvedeli, ako to bolo. Nechcel som ťa rozrušiť, ale povedal nám všetko. Pochopil, že už nemá zmysel otca chrániť. Aj ty by si nám mohla pomôcť, nikto ťa z ničoho neobviní.“

„Nemali by ste klamať deťom!“ zajačala som a dúfala, že to bude počuť až dolu. „Carter by proti ocovi nikdy nepovedal ani slovo a ani ja to neurobím!“

Inšpektor nemal dosť slušnosti ani na to, aby sa zatváril rozpačito.

Založil si ruky. „Je mi ľúto, že sa na to pozeráš takto, Sadie. Obávam sa, že je načase ísť dolu... a prebrať dôsledky s tvojimi starými rodičmi.“

4. Unesení takmercudzincom

S
A
D
I
E

Rodinné stretnutia jednoducho milujem. Je to skvelé – vianočné girlandy okolo kozuba, kanvica skvelého čaju a inšpektor Scotland Yardu, ktorý sa ťa chystá strčiť do basy.

Carter ležal na pohovke a zvieral ocovu tašku. Zaujímalo by ma, prečo mu ju polícia nechala. Mal by to byť dôkaz alebo také niečo, ale inšpektor si ju podľa všetkého ani nevšimol.

Carter vyzeral hrozne – myslím ešte horšie než inokedy. Fakt, ten chalan nikdy nechodil do normálnej školy a oblieka sa ako malý profesor: večne chodí v kaki nohaviciach, košeli a mokasínach. No ak si odmyslím tie nemožné handry, nevyzerá až tak zle. Je dosť vysoký a štíhly a má super vlasy. Oči zdedil po ocovi a Liz a Emma mi dokonca hovorili, že podľa fotiek sa im zdá fajn, čo nemôžem brať tak vážne, pretože za a) je to môj brat a za b) kamošky sú trochu mimo. No čo sa týka oblečenia, Carter by nezistil, že je niečo super, ani keby ho to uhryzlo do zadku.

[Nezazerať tak na mňa, Carter. Vieš, že je to pravda.]

Určite som sa na neho nemohla našťvať. Ocovo zmiznutie ho zložilo ešte viac než mňa.

Vedľa neho sedeli babka s dedom a tvárili sa dosť nervózne. Na stole stála kanvica čaju a tanier sušienok, ale nikto sa neponúkol. Hlavný inšpektor Williams mi ukázal na jedinú voľnú stoličku.

Potom začal dôležite pochodovať pred kozubom. Pri predných dverách stáli ďalší dvaja policajti – tá žena a chlap ako hora, ktorý hypnotizoval sušienky.

„Vážení Faustovci,“ vyhlásil inšpektor Williams, „obávam sa, že tu máme dve deti, ktoré nie sú ochotné spolupracovať.“

Babka sa hrala s lemom na šatách. Človek by neveril, že je mama príbuzná. Babka je bledá a krehká ako prútik, pričom mama všade na fotkách vyzerá šťastná a plná života. „Sú to ešte len deti,“ vyrazila zo seba. „Určite im to nebudete vyčítať.“

„Pche!“ zadunel dedo. „To je smiešne, inšpektor. Ony za nič nemôžu!“

Dedo je bývalý hráč ragby. Má svalnaté ruky, brucho príliš veľké na každú košeľu a oči zapadnuté hlboko v tvári, akoby mu ich tam niekto vtláčil (no, vlastne mu tam vrazil pred rokmi oco, ale to sem nepatrí). Dedo vie nahnať strach. Ľudia sa mu väčšinou pracú z cesty, ale na inšpektora Williamsa nezapôsobil.

„Pán Faust,“ obrátil sa naňho, „čo si asi tak predstavujete, že bude v zajtrajších titulkoch? ‚Útok na Britské múzeum. Rosettská doska zničená.‘ Váš zať...“

„Bývalý zať,“ opravil ho dedo.

„... pravdepodobne vyletel do vzduchu pri výbuchu alebo utiekol a v tom prípade...“

„On neutiekol!“ vykrikla som.

„Musíme zistiť, kde je,“ pokračoval inšpektor. „A jediní svedkovia, vaše vnúčatá, mi nechcú povedať pravdu.“

„Povedali sme vám pravdu,“ ozval sa Carter. „Oco nezomrel. Prepadol sa do zeme.“

Inšpektor Williams sa pozrel na deda, akoby chcel povedať: Vidíte to? Potom sa pustil do Cartera. „Mladý muž, tvoj otec spáchal zločin. A nechal vás tam, aby ste niesli následky...“

„To nie je pravda!“ vyštekla som a hlas sa mi triasol od hnevu. Jasný, nechcelo sa mi veriť, že by nás oco naschvál nechal napospas polícii. No tá predstava, že ma opustil, dosť to bolelo.

„No tak, dievča,“ upokojoval ma dedo, „pán inšpektor si len robí svoju prácu.“

„Robí ju zle!“ odsekla som.

„Dajme si všetci trochu čaju,“ navrhla babka.

„Nie!“ vyhrkli sme s Carterom súčasne, až mi babky prišlo ľúto, pretože sa takmer zavŕtala do pohovky.

„Môžeme vás obžalovať,“ varoval ma inšpektor. „Môžeme, a aj to urobíme...“

Stuhol. Potom niekoľkokrát zažmurkal, akoby zabudol, čo chcel povedať.

Dedo sa zamračil. „No, inšpektor?“

„Áno...“ zasnene zamrmľal hlavný inšpektor Williams. Siahol si do vrecka a vytiahol modrú knižočku – americký pas. Hodil ho Carterovi do lona.

„Budeš vyhostený,“ oznámil mu. „Do dvadsiatich štyroch hodín opustíš krajinu. Ak ťa ešte budeme potrebovať vypočuť, skontaktujeme ťa prostredníctvom FBI.“

Carterovi klesla sánka. Cívil na mňa a ja som musela uznať, že je to fakt dosť čudné. Inšpektor úplne zmenil taktiku. Ešte pred chvíľou sa nás chystal zavrieť, o tom som nepochybovala. A potom sa z ničoho nič rozhodol Cartera vyhostiť? Dokonca aj tí druhí dvaja policajti z toho boli vedľa.

„Pane?“ spýtala sa tá žena. „Vážne myslíte...“

„Ticho, Linleyová. Vy dvaja môžete ísť.“

Policajti váhali, až Williams mávol rukou, akoby odháňal spiecky. Potom odišli a zavreli za sebou dvere.

„Tak počkať,“ ozval sa Carter. „Môj oco zmizol, a vy odo mňa chcete, aby som opustil krajinu?“

„Tvoj otec je buď mŕtv, alebo na úteku, synak,“ vyhlásil inšpektor. „Vyhostenie z krajiny je najmiernejšie riešenie. Už je to zariadené.“

„Kto to zariadil?“ chcel vedieť dedo. „Kto to schválil?“

„Kto...“ Inšpektor zasa nasadil ten komický tupý pohľad. „Príslušné úrady. Verte mi, je to lepšie než väzenie.“

Carter vyzeral príliš zničený na to, aby niečo povedal, ale kým som ho mohla začať ľutovať, otočil sa inšpektor Williams ku mne. „A pre teba platí to isté, slečinka.“